

ולנוגעים בדבר אם נודע לו בזמן הטיפול בחולה על סכנות הנשקפות לצבור עקב מחלתו של המטופל. יחד עם זאת, חייב כל הצוות הרפואי לשמור על סודיות מוחלטת של בעיות החר

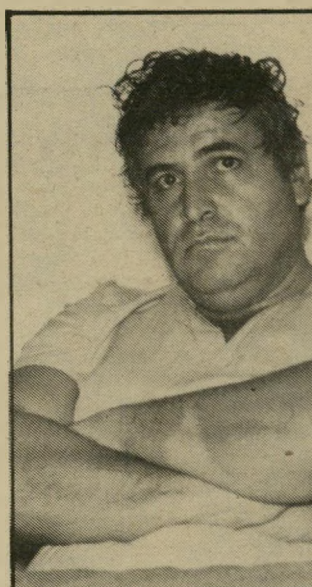
לה, פרט למיקרים אלה. בחברה הרפואית שלנו המצב הוא הפוך. בכל המוסדות שהזכרנו, הרופאים מסתירים את האמת, לעיתים אף מוסרים עדות-שקר ביודעין.

בעינינו, בנשפים פרטיים, בין פ"י צוחי הפיסטוקים, מרכלים לאיפעם על כל המתרחש בתוך בית-החולים, ואז גם נמכרים סודות החולה. קורה שברחוב או על כוסית מספרים אחות או רופא למכריהם: "שמעתם, היום הגיע לבית חולים פלוני ויש לו בקע עד הברך" או "שמעתם? בתו של פלוני הגיעה לבית חולים אחרי שעברה הפלה כבית, והיא אפילו לא נשואה..."

פעם פגש אותי במיטתו של מיש רד רופא המכיר אותי, ולמרות העובדה שמסביבנו עמדו הרבה אנשים הוא צועק לעברני: "שמעת? לבעלה של הרוקטור פלוני יש סרטן של הבלוטה הערמונית, שחרר לעצמות! איזה מיס כזו" הוסיף בצביעות ובקול רם.

לא לפחד להתלונן

סיכום: הראונטולוגיה הרפואית — המדע הבסיסי של הרפואה בכל הזמנים — קיימת בארץ רק בקושי. הדבר פוגע באתיקה הרפואית ובכל שלבי הטיפול הרפואי. יש מרענים שעשו מחקרים סט-

משתיליכבד קם מעשה הומאני, ללא ספק

טיסטיים, וגילו שרק עליידי שמירת העקרונות של הראונטולוגיה ברפואה אפשר לייצל את הטיפול ב-20 עד 30 אחוז. כאשר מחפשים מקור לתקציב נוסף בן 2-3 אחוזים למערכת-הבריאות, יש להסב את תשומת ליבנו לדאונטולוגיה הרפואית, היכולה לחסוך את ההון הנדרש לייצעל הטיפול.

- יש לשנות את שיטת-הלימוד בבתי-הספר לרפואה ולטיעור, ולהנהיג בהם בכל שנות-הלימודים את מיקצוע הראונטולוגיה הרפואית כמדע בסיסי של החינוך הרפואי.
- יש לשלב בעבודה הרפואית בתוך בתי-החולים עובדים סוציאליים ופסיכולוגים קליניים.
- יחד עם החינוך יש להעניש רופ"אים, אחיות ואת אנשי-המינהל עצמם על פגיעות בעקרונות הראונטולוגיה הרפואית.
- המנגנון המינהלי חייב להעמיד בראש עדיפותיו את הדאגה לשמירת העקרונות הראונטולוגיים.
- על אוחי ישראל לדעת את זכויותיהם בהתאם לעקרונות הראוני טולוגיה ולא לפחד, ולהתלונן על מי שהפרו את העקרונות.
- זהו האיסטרטגיה המשותף של כולנו מטפלים ומטופלים כאחד.

תצלומים של הכור האטומי. הוא התחבט בשאלה מה חשוב יותר: סודות המולדת או נאמנותו למצפון הרתי נוצרי. הנוצרים שלו אמרה: צריך ל"הילחם בנשק האטומי. נראה שהמצפון ניצח."

ורחי הוא עוב את הארץ כשכירו התצלומים עוד לפני שהמיר את דתו. מה הנעי אותו, אם כך, לצלם? "הוא תמיד היה אדם רוחני", אומר מקנייט בחשיבות, כורך רוחנית עם התנגדות לאטום, הופך הכל לחבילה אחת, נשגבת, תמימה. ואתה השפעת עליו לכיוון מסויים? "לא. תפקידי ככומר הוא להקשיב. האדם המאמין בוחר לו את דרכו לכה, ככוחות-עצמו."

"חיינו בסכנה!"

כך, מנעמי מצפון ומוסריות נעלה, עשה ועגונו את מה שעשה. מאות אלפי דולארים היו מעורבים בעניין, אבל הוא לא לקח כסף, גם לא עשה את זה בשביל כסף, אומר מקנייט, ועל פניו ארשת רתית, טהורה, מלאת-חמלה.

עוד על ועגונו, כפי שמקנייט מתאר אותו: הוא הגיע לאוסטרליה לחופי שה ונשאר שם כמשך חצי שנה. תחילה התגורר בבית-מלון. אחרי שהתערה ב"קהילה, עבר לגור בבית-ידירות השייך לסנט-ג'יימס. שילם שכר-דירה כמו כל דייר הגון, עבר בחצי-מישה כנהג מונית ועשה צעדים ראשונים בעולם הנצרות. עוד לא היה נוצרי שלם, אבל הוא אדם שלם, יציב בנפשו, ביישן, חביב. גם חברה היתה לו. מעולם לא שוחח עליה עם מקנייט. הכומר פגש אותה בלונדון, אכלו ביחד ארוחת-צהריים.

במחצית ספטמבר טס ועגונו לונדון, כדי להיפגש עם כתב סאנדיי-טיימס. את הקשר עם העיתון יצר עוד בסידיני, בעזרתו של אוסקר גרירו, אורח אוסטרלי ממוצא ספרדי. אחר-כך הצטרע גרירו על טוב-ליבו, כך טוען מקנייט. הוא טס בעצמו ללונדון, סיפר כמה בדותות לדיילי-מירור וביקש לסחוט קצת כסף לעצמו.

ועגונו, בינתיים, שוחח עם רובין מורגן, ראש התחקירנים של סאנדיי-טיימס. התכוון לסגור את העניין, להחליף אורחות, לכתוב ספר ולחיות באושר ובעושר עד סוף ימיו.

"הוא ידע שחיינו יהיו בסכנה, ולכן החליט לא לשוב לעולם לישראל", אומר מקנייט.

כ-30 בספטמבר שוחח בפעם האחד רונה עם מקנייט ממלונו בלונדון, ומ' אז נעלמו עיקבותיו. "מקור אמין טוען שהוא בישראל, הגיע לכאן בניגוד לרצונו", אומר מקנייט. "אנחנו רואים גים לו. חברי הקהילה אספו כסף ושלחו אותו לחפש את הן האובד. קהילת סנט-ג'יימס אינה מפקירה חבר בשעת צרה."

אין תשובה

זין מקנייט (37), נשוי פלוס כלב, רצה לטייל בעולם עם אש"תו. הכסף הקהילתי הספיק לכרטיס אחר. מקנייט הגיע לכד. כבר שבוע ימים הוא נמצא בארץ, עם מישפחתו של ועגונו לא נפגש, בגלל קשיי השפה.

חיפושו הקדחתניים אחרי הכיבושה האוברת כוללים, בינתיים, כמה שייחות-טלפון עם אריה מקל, יועצו המ"דיני של יצחק שמיר. בדרמאטיות הוא מתאר איך התקשר שוב ושוב עם מקל, ואיך נענה בכל פעם שאין למקל תשור בה בעניינו.

גם עם השגרירות האוסטרלית הוא מרבה להתקשר, ששידעו איפה אני ו"מה אני עושה בכל יום". האם ידרוש להיפגש עם ועגונו? "אני אורח כאן, לא יכול לדרוש. רק אבקש יפה. אבל אני חייב לפגוש אותו, כדי שידע שאני כאן, רואג לו ומוכן, ביחד עם כל בני הקהילה, לעזור לו."

רות סגל, שחקנית בת 50 מ'ינוס, מספרת כיצד נטש אותה בעלה לטובת בחורה צעירה

מושגים של מילקה-האית-מי. נישואים רעים זה גיהנום עלי-ארמות! אני התחתני עם הלשעבר שלי בגיל 19, וגדלנו ביחד. נסענו לקנדה, שם למדנו. נולדו לנו שני ילדים — נעמי ויונתן. לכן זה כאב, כשהתגרשנו, אבל היה כאן יותר הכאב של פירוק החיים המשותפים מאשר כעס על הנשים הצעירות. לבעלי-לשעבר ואשתו יש היום ילד קטן, וזה נחמד. הם גם גרים בחיפה.

אולי אני צריכה לראות את זה כמחמאה, שחושבים מייד אחרי ההצגה על חיי הפרטיים. אולי זוהי הוכחה לכך שהמישחק משכנע. גם המצב הזה של גירושין, נישואים מחדש, נשים מברגרות, נשים צעירות — הוא נפוץ. חלק גדול מהקהל מזהה בהצגה את עצמו.

"הבלונדית"

לקחה את

בעליי!"

באחת ההצגות ישב בשורה הראשונה מולי מכר שלי, עם החברה החדשה שלו. כן, צעירה. בת כמה? עשרים פלוס. בקטע הזה על הערפת נשים צעירות עליידי גברים, הוא הרגיש שלא בנוח. הוא הביט במין זעף כזה, חיבר את הגבות. היה לי ממש לא נעים.

ככלל, גברים לא אוהבים את ההצגה. אולי מפני שנאמרים שם דברים חריפים ביותר עליהם ועל יחסם לנשים. הם מרגישים כאילו אני כופה עליהם להביט במראה, וזה מאד לא מחמאי. מה שמשתקף שם.

אבל הם לא יבואו ויגידו את האמת, אלא אומרים: "תראי, את שחקנית טובה, אבל החומר... החומר הזה! כבר אמרתי שרוב הטקסטים נכתבו עליידי גברים? אבן, שיהיה ברור: לי אין בעיה עם גברים. אני מאד אוהבת גברים! המסר הזה, שהגברים הם חרא, הוא בצירוף של הרבה הלקאה עצמית לנשים. אבל זה לא הגברים שבנו לי את החיים. הצורך שלי כאשר גנברים הוא טיכעני מאד, אבל לא זה מה שיכנה לי את החיים. אני לא חושבת שגברים זה הכול! אף פעם לא חשבתי ככה. יש דברים אחרים: אמונה, סיפרות, ילדים, תכרים. אף פעם לא הייתי תלותית בהם. רבות מהתברות שלי חיות כיום לבר, אחרי שהתגרשו מבעליהן. לי היה דחף למלא את החסר אחרי שנפרדתי מבעלי. מה שכליכך יפה הוא, שהיום זה השתנה. חלק מהתברות שלי אומרות: "זה קשה לבוא הביתה לבר". אבל זה גם קשה לבוא לבית שמסתובב בו מישהו בין הרגליים, שצריך לבשל לו, לכבס לו. הגישה של חברות רבות שלי היום היא: "אני מוכנה להרפתקאות, מוכנה למאהב, לא ליותר!" זה יופי שהגישה הזאת השתנתה.

כי לפני שאיבדה את הזיכרון, השאיר אותה כעלה על הכביש. יש שם מין אלמנט של מיסכנות כזאת. היא צעקה לנהגים שיצטרו לה, שיבואו לעזרתה. אף אחד לא עזר. אז היא פולטת ככאב: "אם הייתי בלונדית בת עשרים פלוס — הם היו עוצרים!"

אני לא כליכך מכירה במושג הזה, "אשה נבגרת". יש כל מיני בגידות בחיים: של חבריות, לאירדווקא של גברים. אני טיפוס מאד פסימי. תמיד צופה את הרבר הכי גרוע שיכול לקרות. אני גם לא מאמינה באגדה הזאת על בלונדיות צעירות שולוקחות גברים מנשים בוגרות יותר. מה זה, בחורה צעירה לוקחת גבר? אם הוא לא היה רוצה ללכת — מישהי היתה מצליחה לקחת אותו? במיקרה שלי, יכול להיות שהלש" עבר שלי רצה ללכת, ויכול אפילו להיות שאני רצייתי שמישהי תיקח אותו ממני.

להביט במראה

אפשר לומר שגם אני לקחתי את החכר הנוכחי שלי מאשתו. היא שונאת אותי על כך שניאת-מוות. גם לאשתו הצעירה יחסית של ב"עלי-לשעבר לא היה טוב בנישואיה הקודמים. ככה שקשה לספר את זה ב"